

Alkutekijöissä olevan fantasiaromaanin ensimmäinen luku. -- OSA YKSI Pienet sadepisarat tipahtelivat auton ikkunaan. Vehreys ikkunan toisella puolella oli lumoavaa. Valtavien puiden oksat huojuivat kevyessä tuulella ja jos ikkunat olisivat olleet auki, olisi haaleiden heinien ja korsien kahina kuulunut autoon. Nyt vain niiden huojuvan liikkeen erotti. Vasta kun yksittäiset pisarat muuttuivat sateeksi Josie nousi istumaan suoremmin etupenkillä ja räpytteli silmiään. Kuin hän olisi tuudittautunut vaihtuviin maisemiin ja nukahtanut. "Ulkona on todella kaunista", Charles kommentoi ja hymyili Josielle. Hän oli huomannut vaimonsa haaveilevan katseen ja antanut pitkän matkan puolivälissä hiljaisuuden laskeutua heidän kahden välille. Vaimo. Charles ei ollut vielä kyllästynyt sanomaan vierellään istuvaa naista vaimokseen. He olivat menneet naimisiin viime huhtikuussa ja se oli ollut Charlesin elämän onnellisin päivä. Josie oli näyttänyt upealta valkoisessa pitkähihaisessa häämekossaan ja hänen punervat hiuksensa laitettuna kiharoille. Nyt ne valuivat suorina tämän selälle, pidempinä kuin viime huhtikuussa. Hänen häikäisevän siniset silmänsä katsoivat suoraan Charlesiin, jonka oli vaikea pitää katse tyhjässä tiessä. "Niin on... aina kun palaan maalle mietin miksi edes haluaisin asua kaupungissa", Josie vastasi hymyillen pehmeästi. "Katse tiehen, höpsö", hän jatkoi huvittuneena, ja väänsi leuasta miehensä pään eteenpäin niin ettei Charlesilla ollut varaa kuin siirtää katseensa takaisin tiehen. "Olemme selvinneet tänne asti, en halua joutua nyt ojaan." "Darling, pysyisin tiellä vaikka silmät kiinni. Kokeillaanko?" "No ei kokeilla", Josie nauroi mutta laski kätensä Charlesin vapaalle kädelle ja kiersi sormensa sen ympärille. Beigen Ford Escortin ulkopuolella avautuivat laajat pellot, vehreät nummet, ja niiden takana syvät ja korkeapuiset metsät. Siellä elivät sadat ja tuhannet metsän eläimet, jotka pysyivät suojassa katseilta ja värjöttivät kasvuston varjoissa. Sitä maailmaa ei tavannut juurikaan kun asui Lontoon laidoilla asfalttiviidakossa. Lontoota kansoittivat villieläinten sijaan 80-luvun värikäs kansa, kissat ja koirat ja petiluteet. Maalla asuminen oli aina ollut Josien kesän kohokohta, sillä siten hän pääsi pakoon kaupungin kiireitä ja velvoitteita. Hän oli tullut Charlesin isoisän mökille joka kesä siitä lähtien kun he olivat alkaneet 15-vuotiaina seurustelemaan ja siitä oli tullut rakas perinne. Viime kesänä he olivat olleet ensimmäistä kertaa mökillä avioparina ja aivan kahdestaan - se oli ollut ehdottomasti romanttisin kesä, minkä Josie oli ikinä kokenut. Tänä kesänä heidän seuranaan olisi jälleen Charlesin 74-vuotias isoisä, joten loman tahti olisi luultavasti hieman erilainen verrattuna viime kesään. Kaikesta huolimatta Josie odotti rentoutumista paljon. Charles antoi auton lipua mökin parkkipaikalle, tontille vieneen hiekkatien jatkeelle. Ford Escort pysähtyi nykäisten toisen, joskin tummansinisen, Fordin vierelle. Auto ei vielä luvannut isoisä Harryn paikallaoloa mutta pian vanha mies käveli reippain askelin talon takaa ja vilkutti autosta nouseville kyyhkyläisille. Josie, pukeutuneena korkeavyötäröisiin shortseihin ja ruudulliseen t-paitaan, käveli auton toiselta puolelta Charlesin vierelle ja hymyili Harrylle, joka tervehti tiukalla halilla ensin lapsenlapsiaan ja sitten Josieta. Harry oli hieman kumarassa kulkeva, sydämellinen ukko, jonka hölmö huumori oli naurattanut Josieta jo nuoresta pitäen. Hänen hiuksensa olivat vuosien saatossa harmaantuneet täysin ja ryhti laskenut, mutta mies kulki silti reippain askelin ja hymy helpossa. Hän tuntui aina olevan virkeämpi mökillään, jossa hän vietti puolet vuodesta. Harry-ukki väitti vaeltaneen vuosien saatossa läpi koko viereisen metsän. "Se metsä on läpimitaltaan parhaimmillaan 20km, sanokaa minun sanoneen", hän sanoi usein. Josie ei tiennyt uskoako vai ei, mutta toisaalta Harry oli kolunnut metsän läpi eikä hän. Ainakin se näytti valtavaltalta, Josie ajatteli kävellessään mökkiin, jonka aivan vierestä tiheä ja jylhä metsä alkoi. Mökki oli vanha ja keno. Se oli rakennettu 40-luvulla Harryn ja hänen edesmenneen vaimonsa Lucyn toimesta. Keltainen maali rapisi ulkoseinistä ja ikkunalaudoilla oli vuosikymmenten pölyt. Sisustus oli vanhanaikaista ja kaapit notkuivat ikivanhoista kirjoista, posliineista ja koriste-esineistä. Ne

olivat Harryn ja Lucyn vanhempien jäännöksiä, joihin oli sekoittunut ajan kanssa kolmen muun sukupolven muita tavaroita. Vaikka Josiesta mökki kaipasi päivitystä ja kunnostusta, ei hän ikinä puhunut siitä ääneen, sillä se olisi ajankohtaista vasta kun aika jättäisi Harrysta ja se oli ikävä puheenaihe kenelle tahansa. Kuten jo 6 vuoden ajan, Josie tyytyi siihen mitä hänellä oli ja vei laukkunsa hänen ja Charlesin makuuhuoneeseen, jonka sängyn Harry oli pedannut tuttuakin tutummilla kukallisilla lakanoilla ja jonka päädyssä oli iso järvimaisemaa kuvaava öljyväreillä maalattu taulu. Oli jo myöhäinen iltapäivä ja heillä oli takanaan lähes kaksi tuntia ajomatkaa, mutta Josie tunsu olonsa pirteäksi. Mökille saapuminen toi aina tiettyä pontta hänen askeleeseensa ja nytkin hänen teki mieli lähteä ulos hengittämään raikasta ilmaa. Ennen kuin Josie ehti mökin takapihaa pidemmälle, tuli Harry puisen tarjottimen kanssa terassin pöydälle ja asetteli kolmelle hengelle iltapäiväteet. ”Älä vielä lähde mihinkään, ennenkuin olet saanut teetä”, Harry hymyili ja käänsi sironmuotoisen kupon Josieta lähimmälle paikalle vaaleapuiselle pöydälle. Charles tuli hetkeä myöhemmin terassille ja istuutui Josien viereen ja he joivat teet ja söivät sokerikeksejä, joita Harry oli kaatanut pieneen valkoiseen kulhoon. Heti teen jälkeen Josie halusi karata kävelyille metsään. Charles lähti hänen mukaansa. He kävivät usein metsässä mutta eivät ikinä menneet kovin syvälle siinä pelossa, että eksyisivät eivätkä löytäisi takaisin ennen pimeää. Metsä oli todellinen sokkelo - sen risteilevät pienet ja suuret polut veivät aivan metsän keskukseen ja toiselle puolelle, missä oli pieni kylä. Jokainen polunkulma näytti samalta ja vain muutamassa pienessä kohdassa oli aukeaa ja vain metsän itälaidalla hieman kalliota. Iso metsä oli kokemattoman metsänkulkijan painajainen ja Charles ja Josie olivat tyytyväisiä kulkemaan vain sen reunoilla, joissa kasvusto oli vähäisempää ja kulku helpompaa. Tällä kertaa Josie lähti ajatuksissaan kuitenkin edeltä aina vain pidemmälle. Hän vei käsiään puidenlehvien ja puskien läpi. Hän kuunteli lintujen erilaisia sirkutuksia ja liverryksiä ja katseli miten ikivanhat puut nousivat taivasta kohti. Hän tunnisti kuinka jokin pieni eläin rapsahti karkuun polun viereisessä mättäässä ja kuinka lintu lähti lentoon yläilmoissa. Pieni tuulenvire vei hänen punaruskeita pitkiä hiuksiaan ja levitti ne hänen kasvoilleen ennenkuin hän taltutti ne korviensa taa. Vanhassa, mättäisessä ja sammaleisessa metsässä oli jotain perustavanlaatuista rauhaa ja seesteisyyttä. Josie antoi päänsä tyhjentyä ajatuksista ja huolista ja ulkomaailmasta. Hän veti syvään henkeä eikä haistanut ainuttakaan epämiellyttävää katkua tai polttoaineen käryä. Ilma oli puhtaakin puhtaampaa ja syvän hiljaista. Vain hänen ja Charlesin askeleet rapisivat metsän pohjaan. Vasta nyt Josie huomioi, ettei ollut yksin kävelyllä, ja nosti katseensa. Charles oli lähtenyt hänen mukaansa. He olivat olleet hiljaa jo yli kymmenen minuuttia, tai niin Josie ainakin arvioi, kun koitti miettiä kävellessä kulunutta aikaa. Hän kääntyi hymyillen Charlesiin vain huomatakseen, ettei pitkä mies ollutkaan hänen rinnallaan tai takanaan. Josien hymy hyytyi nopeasti ja hän katsahti hädissään ympärilleen. Charles rakasti isoisänsä mökin viereistä metsää. Se oli ollut osa hänen kesälomiaan pienestä pojasta pitäen. Hän oli leikkinyt lukemattomia kertoja seikkailijoita isoveljensä kanssa tai lähtenyt isän tai ukin kanssa retkelle metsän toisella puolella olevalle kalliolle. Harry oli aina kertonut hänelle jännittäviä tarinoita metsästä. Ne olivat hurjia satuja, joissa oli tuskin lainkaan perää. Niistä huolimatta Charles oli aina nähnyt metsän turvallisena paikkana. Siellä ei ollut petoja, ei tappavia kielekkeitä tai muita vaaroja. Nyt hän ei tuntenut enää oloaan niin turvalliseksi. Josie oli kadonnut. Hän oli laskenut katseensa jalkoihinsa heidän välisessä hiljaisuudessa vain hetkeksi ja kun hän oli huomannut vaimonsa askeleiden kaikkoamisen, hän oli nostanut katseensa ja huomannut olevansa yksin. Kahu oli vallannut Charlesin, kun hän oli lähtenyt kävelemään eri suuntiin ja huudellut Josieta ilman minkäänlaista vastausta. Metsä oli tiheä mutta alue mitä he olivat kulkeneet ei ollut niin vaikea etteikö hän olisi löytänyt Josieta jos hän

olisi vain lähtenyt harhailemaan hieman etäämmälle. Mitä hänelle oli käynyt? Josie juoksi pienen polun verran toiselle isommalle reitille ja katseli ympärilleen hädissään. "Charles! Charles, missä olet?" hän huusi, aikaisempi rauhallisuus täysin kadonneena. Hän huitaisi hiukset selälleen ja kääntyi katsomaan ympärilleen. Hän oli reittien risteyksessä. Hän ei ollut voinut kävellä niin kauas Charlesista - olisihan mies huomauttanut, että oli jäämässä jälkeen. Mikään tässä ei käynyt järkeen. Ihminen ei vain kadonnut näin. Ellei hänelle ollut käynyt jotakin. "Charles!" Josie huusi kiivaammin, kuulematta Charlesin vastahuutoja. "Josie!" Charles karjaisi kerran kovempaan ääneen ja löi sitten turhautuneena nyrkkinsä viereiseen mäntyyn. He olivat menneet pidemmälle kuin pitkään aikaan ja tämän he siitä saivat. Charles ei ikinä enää lähtisi näin kauas mökiltä. Epätoivo alkoi kohota miehen mielessä ennenkuin hän näki puun takana vilahduksen Josien punaisista hiuksista. Neljän polun risteyksessä Josie koitti hengittää syvään, rauhoittua ja kerätä ajatuksensa. Ehkäpä Charles oli lähtenyt takaisinpäin mökille, ja he löytäisivät toisensa siten. Katsoessaan ympärilleen Josie ei kuitenkaan muistanut mistä oli aikaisemmin paniikissa juossut ja mikä oli oikea ilmansuunta, minkä suuntaan lähteä. Hän vei kätensä puuskaan ja katsoi ympärilleen peloissaan. Metsää, puita, pusikkoa, silmänkantamattomiin. Mikään maamerkki ei antanut osviittaa suunnasta. Sitten hän kuuli äänen. Se oli kuin tuulenvire, mutta jotakin paljon kauniimpaa. Lumoava, ailahteleva naisen ääni, jonka sanoja hän ei erottanut mutta jonka kutsun hän tunsu luissaan ja ytimissään. Hiljainen mutta samaan aikaan joka paikasta tulviva ääni täytti Josien tajunnan kuin huume ja rauha valtasi jälleen hänen mielensä. Metsä ei vaikuttanut enää pelottavalta eikä kaipuu Charlesin rinnalle niin suurelta. Hän lähti kävelemään haikailevin askelin yhtä poluista, kiinnittämättä suuresti huomiota mikä hänen suuntansa oli. Hän tiesi mihin hän oli menossa. Hän tunsu katselevat uteliaat silmät ympärillään ja voimistuvan, mutta yhä hiljaisen, metsässä kaikuva äänen kutsun. Se pyyteli häntä luokseen, jäämään, osaksi metsää. Sen sanoissa oli jotain ikivanhaa ja syvää. Ja sitten ääni hiipui pois niin nopeasti kuin se oli alkanutkin, ja Josie tunsu viileän käden olkapäällään. Hän kääntyi katsomaan ja katsoi ylös, olettaen että näkisi Charlesin, joka olisi vihdoinkin löytänyt hänet. Sen sijaan hänen katseensa valui alas ja hän tapasi punatukkaisen nuoren tytön jäänsinisen, läpituokevan katseen. Lumouksen antaman rauhankin läpi Josie säpsähti hieman, muttei kavahtanut pois päin työstä, jonka täytyi olla vain metrin mittainen. Mutta hän ei ollutkaan mikään tyttö. Ennenkuin Josie ehti utuisen tajuntansa lävitse katsoa tyttöä tarkemmin, tuo kuiskasi hiljaa: "Meidän täytyy mennä, nyt." Tyttö lähti juoksemaan kevyin, pitkin askelin Josien edeltä ja vei kädestä pitäen tätä mukanaan. Tytön askeleet liukuivat kuin irti metsän pohjasta ja hänen punaisenoranssit alaselkään asti ulottuvat hiuksensa hulmusivat villisti askelten tahdissa. Josie juoksi perässä kömpelömmiin ja tuli alituisen nykäistyksi niin, että hän melkein kaatui. Juurakot ja katkeilleet oksat hankaloittivat kulkua, mutta pian tyttö hiljensi kävelyvauhtiin ja pysähtyi sitten hänen eteensä. Hän ei ollut lainkaan hengästynyt, kun taas Josie haukkoi henkeään. "Vältimme vaaran", tyttö vastasi ja hänen korkea äänensä soljui kuin vesi. Metsässä oli jälleen hiiren hiljaista. "Vaaran?" "Tunkeilijan", tyttö virkkoi hiljaa. "En ymmärrä lainkaan mistä puhut", Josie vastasi ja tunsu ajatustensa kulkevan hieman paremmin juoksun jäljiltä. Hän katsoi tyttöä kunnolla nyt ensi kertaa. Josie oli itse pieni nainen, mutta tyttö oli lapsenkokoinen. Hänen ryhdissään, katseessaan ja kasvonpiirteissään oli kuitenkin jotain hyvin aikuismaista ja viisasta. Huomiotaherättävin piirre tytön kasvoissa olivat hänen silmänsä ja hiuksensa. Silmät olivat vaaleat ja terävät kuin jääpuikot ja niitä verhoavat ripset yhtä valkeat kuin tuore lumi. Hänen hiuksensa valuivat alaselälle runsaina punervina kiharoina ja ne oli letitetty mitä monimutkaisimmille pienille ja suurille leteille niin, etteivät ne olleet lainkaan hänen tiellään. Hiusten alla korvat olivat suipot ja

pitkät, mutta ne verhoutuivat oranssinpunaisiin hiussuortuviin. Tytön kapea vartalo oli verhottu valkoisella puuvillamekolla, jonka läpinäkyvissä hihoissa oli niin erikoista kirjailua, ettei Josie ollut ikinä nähnyt sen kaltaista. Ainoa epäilystä herättävä asia tytön olemuksessa oli tummanahkaisessa vyössä roikkuva puukko, mutta tästä Josie ei jostain syystä osannut huolestua. Tyttö piti yhä kiinni hänen kädestään. Tytön sormet olivat pitkät, hieman luisevat ja hyvin kylmät. Niiden otteessa oli kuitenkin jotain hyvin turvallista ja varmaa, eikä Josie päästänyt irti. "Mennään", tyttö sanoi ja hänen äänensävyssään sekoittuivat käsky ja ehdotus. Josie ei osannut olla kieltäytymättä vaikka oli ymmällään heidän matkansa kohteesta tai siitä kuka tyttö oli ja mistä hän oli tullut. "Kuka olet?" hän muodosti hetken päästä ajatuksensa uteliaaksi kysymykseksi. "Se on laaja kysymys, Josie Rose", tyttö vastasi ja hymyili rohkeasti perässään kävelevälle Josielle. Tytönimensä kuuleminen sai Josien sydämen hypähtämään. "Miten tiedät nimeni?" "Tiedämme monia asioita sinusta, Josie Rose", tyttö vastasi mystisesti ja tuntui nauttivan Josien hämmennyksestä. "Minun nimeni on Josie Spencer. Olen naimisissa", Josie korjasi, sillä ei osannut tehdä muutakaan. "Tiedän", tyttö vastasi. He kulkivat hetken hiljaisuudessa ja siirtyivät sitten pois pieneltä polulta mättäälle. Metsän pohjaa koristivat kanervat, marjapensaat, muutamat sinertävät ja violetit kukat ja muut lehdet, joita Josien tottumaton silmä ei tunnistanut. Hän kuitenkin tunsikin kuinka satunnaiset kovat oksat raapivat hänen paljaita sääriään. Hän ei tuntenut niistä aiheutuvaa kipua. "Ketkä me?" Josie sanoi sitten, hänen ajatuksensa kulkien hitaasti kuin etana. "Ole kärsivällinen", tyttö vastasi, yhä hymyillen. Jos Josie olisi ollut oma itsensä, tytön omahyväinen ja salaperäinen hymy olisi ärsyttänyt häntä. Hän ei pitänyt salaisuuksista ja hänestä tuntui siltä kuin tyttö olisi tiennyt koko maailman jokaisen salaisuuden ja pimentänyt niitä häneltä. Josie oli harvoin kärsivällinen, hän halusi kaiken ja heti ja oli aina nopea liikkeissään. Charles oli ollut heistä kahdesta aina se tasaisempi ja kärsivällisempi puolisko, joka piti Josien maan pinnalla. Josie ei kuitenkaan vastannut tytölle mitään, vaan seurasi hänen perässään tiheän mättään läpi aukealle. Charles juoksi kiireisin askelin puulle. Hän vannoi, että oli nähnyt Josien. Puun ympäristö oli kuitenkin tyhjä. Hän oli yhä yksin. Sitten hän tunsikin sormien hipaisun selällään ja kääntyi nopeasti ympäri, mutta hän ei nähnyt mitään. Sen sijaan hän kuuli heleää naurua. "Josie, tämä ei ole enää hauskaa", hän totesi painavasti ja pidätti henkeään katsellessaan ympärilleen. Metsä oli alkanut tuntumaan uhkaavalta. Hänen ei tehnyt mieli olla siellä enää, vaikka Josien katoaminen painoi yhä hänen mieltään. Nauru muuttui kiihkeäksi supinaksi ja tuntui olevan useamman kuin yhden naisen ääni. Charles puristi kätensä nyrkkeihin ja yritti löytää äänen lähteen mutta ketään ei ollut missään. Sitten supina ja nauru loppuivat kuin seinään. Charles värähti kun lintu lennähti ilmaan. Metsä tuntui jälleen aivan normaalilta ja hän uskalsi hengittää. Josien on täytynyt lähteä takaisin mökille päin, Charles vakuutteli itselleen ja lähti kävelemään oletetusti siihen suuntaan mistä he olivat aikaisemmin tulleet. Hetken kävelyn päästä kävelypolut levenivät, puut eivät kasvaneet enää niin tiheään ja ilta-aurinko toi kultaisenoranssia valoa metsään ja värjäsi Charlesin ruskeat hiukset kultaisiksi. Aukea oli lähes puuton ja sen maa vuorattu valkoisilla pienillä kukilla. Laskeva aurinko teki aukeasta henkeäsalpaavan kauniin ja Josie pysähtyi ihailemaan sitä. Varjot venyivät kullanpunaisessa valossa pitkiksi ja kirkkaudessa Josie tuntui erottavan jokaisen aukean yksityiskohdan. Hän näki hyönteisparvet, joita oli useampi koko aukean alueella. Punamustan perhosen, joka meni heidän ohitse. Yhden ja ainoan, leveän mutta matalan puun keskellä aukeaa ja kuinka sen valtavat juuret levittyivät pitkälle ja upposivat sitten maahan. Yllätykseksensä Josie huomasi myös peurapariskunnan aukean vasemmassa reunassa ja nosti katseensa niihin juuri kun toinen peuroista nosti katseensa heinikosta häneen. Josie katsoi peuran tummiin silmiin ja tunsikin oudon yhteyden eläimeen. Kuin se olisi ymmärtänyt

hänen läsnäolonsa ja hyväksynyt sen, että he olivat samassa tilassa, ilman tarvetta säikähtää ja loikkia pakoon. Josie katsoi kysyvästi tyttöön, mutta hänen katseensa oli puussa ja hänen ohjaava kätensä viemässä heitä puuta kohti. Josie ei saattanut käsittää mitä he olivat tekemässä tai mitä merkitystä puulla oli, mutta se paljastui pian kun he tulivat lähemmäksi ja tyttö kyykistyi puun paksulle juurelle ja laski kätensä hellästi sen päälle. Josie silmäili tytön, tai naisen, kasvoja. Hän oli loihtinut kasvoilleen hämmentävän lempeän katseen ja se pehmensi hänen teräviä kasvonpiirteitään niin, että tuo näytti vielä kahta normaalia kauniimmalta. Josien katse vaelteli naisen jyrkistä kulmakarvoista valkeisiin ripsiin ja haaleisiin intensiivisiin silmiin, jotka katselivat puuta, ja siitä tämän puolukanvärisiin sanoja muodostaviin pehmeisiin huuliin. Yhä käsi juurella, Josie olisi voinut kuvitella, että tyttö puhui puulle. Hän puhui hiljaa, tai itseasiassa aivan ääneti, joten Josie ei tiennyt mitä hän sanoi, mutta kun hän oli valmis puu alkoi liikkumaan naristen. Tyttö nousi sulavasti ylös Josien vierelle ja antoi tilaa puiden juurien kiertyä outoihin muotoihin ja juurakon ympäröimän maan upota ja kadota heidän altaan. Juurista ja maan mullasta olivat muodostuneet portaavat, mutta niin pienet, että edes tyttö ei olisi metrin korkuisena ja pienikokoisena mahtunut kävelemään portaikkoon. ”Tule”, tyttö kutsui Josieta ja hän huomasi tuijottavansa tyhjältä muodostunutta pimeää portaikkoa suu raollaan. Hän tunsu tytön hapuilevat sormet omillaan ja lähti sitten kävelemään puun luo. ”Mutta...” ”Luota minuun, mahdumme kyllä...” hän puhui kuin lapselle. Ja he mahtuivat. Yhdessä silmänräpäyksessä Josie tunsu astuvansa portaikon ensimmäiselle, kiviselle portaalille ja avatessaan silmänsä hän näki portaavat normaalin kokoisina edessään. Takana ruohikko, aluskasvillisuus ja kukat olivat kuin jättiläisen kokoisia ja näyttivät epätodellisilta. Portaiden vierustat olivat sammaleista multaa ja ilma portaikossa oli kosteaa ja viileää. Seiniin upotut oudosti leimuavat valot valaisivat porraskäytävää himmeästi ja niiden leimu heijastui tytön villeistä silmistä kun hän kääntyi katsomaan Josieta. ”Kuten sanoin”, hän hymyili itsevarmasti ja lähti viemään Josieta portaita alas. Portaikko jatkui pitkään ja se tuntui kaartelevan mielivaltaisesti eri suuntiin ilman minkäänlaisia sivuavia ovia tai käytäviä. Josie ei hahmottanut lainkaan ajankulua, suuntaa tai syvyyttä. Mitä luultavammin he olivat syvällä maan alla mutta yksitoikkoiset käytävät eivät antaneet varaa arvailulle ja Josie tunsu loputtomien portaiden pehmentävän taas hänen tajuntaansa niin, ettei hän saanut ajateltua selkeästi. Vain tytön lempeä mutta vahva ote vei hänen askeliaan eteenpäin. Pian hämärän portaikon päästä alkoi kajoamaan pehmeää kultaista valoa. Loppumatka oli tasaista kivilaattaista polkua kapealla multaseinäisellä käytävällä ja sen loppuun käveltyään Josie joutui siristelemään silmiään kirkkaassa valossa. ”Josie Rose”, tyttö sanoi ja Josie saattoi kuulla naurun hänen äänessään. ”Tervetuloa Punaisten lehvien kaupunkiin”, hän vastasi, ja odotti kärsivällisesti kun Josie räpytteli ja katseli ympärilleen samaan aikaan yllättyneenä ja täysin järkyttyneenä. Hän katseli kokonaista laaksoa, täynnä monenmuotoisia taloja, katuja, peltoja ja asukkaita. Hänen edessään avautui sivilisaatio, maailma. Niin vaikea kuin Josien olikin löytää turrasta mielestään sanoja kuvailemaan edessään olevaa näkyä tai edes jotakin tapaa reagoida, tunsu hän kaupungista kuuluvan supinan ja ääni hänen päässään tuntui siltä kuin joku olisi lyönyt häntä vasaralla kalloon. Hän tarrasi käsillään ohimoihinsa, mutta ei saanut jomotusta ja piinaa pois. Äänet liukuivat hänen tajuntaansa kutsumatta ja tekivät hänen jalkansa heikoiksi. Ensimmäistä kertaa Josie erotti tytön silmissä nopean välähdyksen epävarmuutta ennenkuin hänen silmissään pimeni ja hän tunsu kaatuvansa jonkun käsille.